

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΚΟΚΚΙΝΗΣ ΣΤΕΠΠΑΣ

ΤΟΥ J. KESSEL

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΕ...

I

Λώδεκα άντρες σάβαν ένα λάκκο. Είταν ένα βροχερό βράδυ του φθινοπώρου. Στη μέση του ουρανού, που φάνταζε θαμπός αόζομη απ' τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, τὸ φεγγάρι ἔδειχνε τὸ γλοιο πρόσωπό του. Μία ὑγρὴ πνοὴ περνοῦσε μέσ' απ' τὰ δέντρα, πού ἀρχίζαν νὰ μαυρίζουν στὸ σκότος, μέσ' απ' τοὺς ἀγρούς καὶ πάνω στὴ μαλακὴ δημοσίᾳ. Μακρυνά, ἡ μικρὴ πολιτεία φαινόταν μέσ' στὴ σιὰ δίχως φῶτα.

Οἱ δώδεκα άντρες ἔνωσαν νὰ τοὺς βραβαίνει ἡ γαλήνη τοῦ σουρούπου. Ἐμπήγαν μέσ στὸ μαλακὸ χῶμα τὰ φτιάγια τους, καὶ με ἄργες κινήσεις πετοῦσαν μακρὰ τὸ χῶμα. Ὑστερα με θολωμένο τὸ μάτι, σκύβαν πάνω στὴ λακούβα πού, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ, γινόταν καὶ πὺ μεγάλη. Κάθε τόσο, τύχαινε κανέναν ἀπὸ δαύτους. Νὰ σταματήσῃ τὴ δουλειά του, κ' ἀκίνητος ἀνέπνευε βαθυὰ τὴ βραδυὴ δροσίᾳ. Ἡ ἔριξη στὴν πεδιάδα ἕνα βλέμμα κατατρογμένου ζώου. Τότε οἱ στρατιῶτες πού ἐπιστατοῦσαν, τὸν πλησίαζαν καί, βιαστικοὶ καθῶς εἶταν νὰ γυρίσουν νωρίς στὴν πόλη, βάνανσα τὸνε χτυποῦσαν με τὸν ὑποκόπανο τοῦ ὄπλου τους. Αὐτὸς δὲ γύριζε διόλου. Ξανάρχιζε καρτερικὰ τὴ δουλειά του.

Μερικὰ βήματα πὺ μακρὰ, ἕνας λιοκαμένος άντρας καθόταν κοντὰ στὴ λασπωμένη βάτο, με τὸ ρεθόλβεφ στὸ χέρι. Ἐκάμπιζε ράθυμα, σὰ νάταν ἐντελῶς ξένος πρὸς τὴ σκηνὴ πού ἔστυλιγόταν δίπλα του. Εἶταν ὁ δήμιος. Με τὸ χοντρὸ ροζιάρικο χέρι του κρατοῦσε σφιχτὰ τὸ μπράτσο ἑνὸς παιδιοῦ πού τουρτουρίζε ἀπ' τὸν τρομό.

Σὰν πέταξε τὸ τσιγάρο του, ἔφτυσε καταγῆς, γύρισε καὶ κοίταξε τὸ παιδί, κ' ἀνασήκωσε τους ὄμους :

— Μὴν προσπαθῆς νὰ ξεφύγῃς. βλάκα, τοῦ εἶπε. Δὲ θὰ κατορθώσῃς τίποτε. Κι' ὕστερα δὲν εἶνε ὄρα αὐτὴ ν' ἀρίσῃς τὸν πατέρα σου... Χαχά... Δὲν εἶσαι καλὸς γιὸς !...

Ὁ δήμιος κύτταξε τους στρατιῶτες κλεινοντίας τους πονηρὰ τὸ μάτι· αὐτοὶ ὅμως δὲν εἶχαν κέφια γιὰ γέλια. Ἐνας ἄνθρωπος τότε ἀπὸ τους κατὰδικους, σταμάτησε τὸ σάψιμο, συντριμμένος. Ἐσκαβε τὸ λάκκο τὸ δικὸ του καὶ τοῦ παιδιοῦ του. Με μιάν ὑστερικὴ φωνή, σφυριχτὰ, φώναξε :

— Δὲ θὰ τὸ σκοτώστε...; Σέρετε, τί διάολο, πὼς ἕνα μωρὸ δὲν μπορεῖ νὰ κἀνὴ συνωμοσίες... Ἄ, παλιό...

Ἐνας χτύπος ὑποκόπανου στὸ πρόσωπο, σταμάτησε τὴ φράση του στὴ μέση. Ἐνας κόκκινος ἀφρὸς βγήκε ἀπ' τὸ στόμα του, καὶ ἀπ' τὰ ρουθόνια του ἔπεσε. Μόλις ἀντίκρισαν τὸ αἷμα, τὰ μάτια τοῦ δῆμιου μισόκλεισαν. Τὰ χεῖλια του τρεμούλιασαν. Σηκώθηκε, ἔσπρωξε τὸ παιδί πρὸς τὸν

ὄμιλο καὶ εἶπε :

— Ἐ... ἀρκετὰ βαθῶς ἔγινε ὁ λάκκος...

Οἱ κατὰδικοὶ σταμάτησαν, μηχανικὰ τὴ δουλειά τους. Μείναν ἀκίνητοι στὴ στάση πού τοὺς βρῆκε ἡ διαταγή. Ἀκούστηκε κάποιος λυγμός.

Ἐνας ἄλλος ἐπρόφερεν ἀργά, μ' ἕνα ἐκστατικὸ χαμόγελο τρελλοῦ: — Σύντροφοι, τὸ φῶς πάει νὰ πεθάνῃ. Κοιτᾶτε τὸ ὄρατο φῶς...

Γρήγορα, γρήγορα οἱ στρατιῶτες τοὺς βάλαν στὴ γραμμὴ, γυρτοὺς πρὸς τὸν ὀρθάνοιχτο τάφο· τὸ παιδί προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ : με μιά γροθιά τὸ ρίξαν στὰ γόνατα.

Κι' ὁ δήμιος, μεθοδικὰ, με τὴ σειρά, ἀποτελείωσε τους κατὰδικους, ἕναν ἕνα, με μιά πιστολιὰ πίσω στὸ σβέρκο. Τὰ σώματα σωριάζονταν, ἀνακατεῖονταν μέσ στὴν πλαγιασμένη γῆ. Ὃταν τὸ πᾶν τελείωσε, ὁ δήμιος γύρισε μαζί με τους στρατιῶτες πρὸς τὴν σκοτεινὴ πάντα, βοῦβὴ πολιτεία.

II

Κεῖτέρα, μέσα σ' ἕνα χαμηλὸ σπιτάκι, μιά γυναίκα ἠλικιωμένη καὶ μιά κοπέλλα κάθονταν γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι.

Ἡ σκοτεινιά τῆς νύχτας εἶχεν ἀλωθεῖ παντοῦ τοιγύρω. Δὲν ἀνάβαν ὅμως τὸ φῶς, μὴν τύχη κ' ἡ καδεμιά τους ἀντιχόση τὴν ἰδίᾳ τῆς φριχτῆ σκέψη στὸ μάτι τῆς ἄλλης...

Τρώγαν σιωπηλὰ ἕνα μαῦρο φαί, φτιαγμένο ἀπὸ κριθάρι καὶ ψωμί. Γιὰ ποικιλία, βρισκόνταν δυὸ τρεῖς πατάτες στὸ βάθος ἑνὸς πιάτου.

— Ἡ μέρες μακραίνουν, δὲ βρίζεις μητέρα ;

— Ἴσως... Δὲν ξέρω... Δὲν ξέρω πιά τίποτε...

Ἐσώπασαν, μ' ἕνα κόμπο στὸ λαμό.

Δὲν εἶχαν ἀκόμη ἀποφάσει ὅταν ἀκουσαν ἕνα χτύπο στὴν πόρτα. Ἀμέσως, με μιά κίνησι μηχανικὴ, οἱ δυὸ γυναίκες τρέξαν νὰ κρύψουν τὸ πιάτο με τίς πατάτες, καὶ τὸ ἄλλο με τὸ λίγο μαῦρο ζουμί πού εἶχε ἀπομείνει. Ὑστερα ἀνοῖξαν τὴν πόρτα. Μιά ἀδύνατη σιλουέττα ἔκαμε τὴν ἐμφάνισι τῆς πού ἀναγνώρισαν ἀμέσως, μ' ὄλη τὴ σκοτεινιά πού βασιλευε στὸ δωμάτιο.

Εἶταν ἡ Πελαγία μιά γεροντοκόρη, φτωχὴ ἑαδέρηφ πού, λίγους μῆνες ἀκόμη πρωτῆτερα ζοῦσε στὸ σπίτι τους σάν ἕνα εἶδος οἰκονομίας μὰ καὶ παρὰ αἰσῆς μαζί. Εἶχε φύγει μιά μέρα ξαφνικὰ, με τὴ δικαιολογία πὼς δὲν ἤθελε πιά νὰ ἐπιβαρύνῃ τους συγγενεῖς της. Στὴν μικρὴ πόλη, ὅπου μ' ὄλη τὴν τρομοκρατία, ἡ περιέργεια εἶδνε κ' ἔπαιρνε, εἶχαν πολὺ ἀδύνατὴ σιλουέττα ἔκαμε τὴν ἐμφάνισι τῆς πού ἀναγνώρισαν ἀμέσως, μ' ὄλη τὴ σκοτεινιά πού βασιλευε στὸ δωμάτιο.

Εἶταν ἡ Πελαγία

